

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

JUUNI

2023

Õnnistuse tee

„Kas näed seda vana meest seal ukse juures? Seda, kes just võttis kaabu naela otsast ja on poole pikem teistest?”

Keegi koguduse juhtivatest meestest esitas selle küsimuse minule pärast jutlust ühel pühapäeval, samal ajal osutades ühele hallinevale mehele kirikurahva hulgas. Olin just rääkinud teemal „Pisaraoru allikaid” ja minu ees olev mees jätkas: „See vana mees on just selline, kellest oled täna rääkinud. Ta elab imelist elu Jumala osaduses, temal on alati midagi anda ja ta aitab meil kõigil uskuda.”

Jätsin vestluse ja ruttasin piki vahekäiku, et suruda selle mehe kätt, kellest tema kristlikel sõpradel on nii hea

tunnistus anda. Kui suur oli minu hämmastus, kui ukse juurde jõudnuna märkasid, et seal see jumalamees seisis ja nuttis. Ta vaatas mulle sügavalt silma ja ütles: „Paluge Jumalat minu eest! Ma olen nii suur rauk, et vajan ikka rohkem ja rohkem Jumalat.”

See oli imeline.

Teised ütlesid: „Temal on alati midagi anda.”

Aga tema ise kinnitas: „Mina olen rauk, kes vajab ikka enam.”

Kuid kas just selles ei olnud teatav põhjus selleks, et temal oli alati midagi anda? Vaesuse tajumine tegi ta sõltuvaks Jumalast. See sundis teda pal-

vetama ja mõjutas teda nii sügavalt, et Jumal sai võimaluse teda täita. Ta ei olnud veel enese silmis valmis ja selle tõttu võis ta aidata teisi poolvalmis inimesi.

On imeline tarkus selles lihtsas palves:

*Ära põgene südamest,
tervislik valu:*

hingeaes.

*Ütle mulle mu puudujääk,
et ma kunagi ei kaotaks
armu rikkust.*

Kuid Jumalal on palju vaeva inimesega, enne kui saab inimesest vaese. Meil on imeline võimekus pürgida võimalikult kaugemale oma jõuga. Me saame hakkama kodukootud jumalikkusega ja oma tarkusega. Me laseme oma jõul astuda Püha Vaimu väe asemele ja me lubame odaval härdameelsusel asendada

Sisu

Fr. Mangs. ÖNNISTUSE TEE.....	1
D.L. Moody. KURBADELE.....	7
V.-P. Joki-Erkkilä. LUGU	
LAURAST.....	17
H. Lahtinen. ÄRKAMISEST	
ETIOOPIAS.....	23

Kristuse armastuse püha soovust. Me ei soovi olla lihtsalt armust elajad ja me keeldume käimast seda teed, millel Jumala vägi saab vabaduse kasutada meie nõrkust.

Tagajärjeks on, et Jumal ei saa iialgi tegutseda meis, mida ta tahab, või kasutada meid nii, nagu tema soovib.

On tõsi, et ilma elava ühendusega Jumalaga võime teha palju maailma häda leevendamiseks. Ma ei taha vähimalgi määral hirmutada kedagi loobuma tegemast oma parimat, kuigi ta ei ole kogunud päästet Jeesuses Kristuses. Jätka ikka, sest on väga võimalik, et üsna pea leiad ennast vajamas üleloomulikkus väga oma tegevuses.

Münt, mille annad kerjusele, on talle sama väärtuslik, kas sa annad talle selle

<https://huudjahaal.ee/>

Jumala sõna veebiväljaande väljatrükk (juuni 2023).
Kolmekümne neljas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044

Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Misjoniühing Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Kristuse armastuse pärast või loomulikust kaastundest; ja jope, mille kingid külmetavale raugale, soojendab sama hästi ka siis, kui oled ise jumalaeitaja.

Kuid maailma haavatud süda vajab palju enamat kui uut ülikonda. Kadunud poeg ei saanud abi uuest kinga-paarist või toidukorrast. Ta pidi tulema koju isa juurde ja muutuma uueks inimeseks.

Kuna inimkonna sügavam häda on katkenud jumalasuhtes, ei saa kahju korvata vähemaga, kui uue ühenduse sõlmimisega. See tuleb sõlmida inimese ole-muse igas valdkonnas. Jumal peab saama kontrolli tema elus, sest hingehaavu ei saa parandada väljast, vaid seest-poolt.

Et võiksime anda inimestele midagi Jumala igavesest loomusest, peame ise olema jõudnud nii madalale, et oleme kogenud tema uuestiloovat armu.

Miks on maailm põrgu?

Viga ei ole maakeras, mis kannab meid peadpööritava

reisil igaviku suunas. Loodus on vahel imekaunis ja maa on küllalt rikas, et meid kõiki elatada. Keegi ei pea kannata-ma nälga ega keegi külme-tama ega keegi kannatama vägivalda, kui...

Kui inimene ei oleks kuri!

Millest on kurjus tingitud?

See on tingitud inimese kohutavast isekusest. Isekus on see, mis on kõrvaldanud Jumala ja asetanud „Oma Mina” troonile. Isekus on põhjustanud kõikide sõja kõi-kide vastu. See on teinud inimesest metsalise ja sunnib paljusid meist olema osaliselt ettevaatlik teiste suhtes. Ummuksis kaitsekambrid ja pommikindlad keldrid on olnud haigetes inimhingedes alates sellest, kui Aadamast ja Eevast said paradiisis teineteise vaenlased. Esimene kiirrünnak tehti sellele het- kel, kui mees astus Jumala ette ja ütles: „Naine, kelle Sa minule andsid, andis minule puust ja mina söin.”

Sellest alates on olnud rahu ära peletatud maa pealt. Kõi-kide sõdade taga südames ja kodudes, nii hõimude kui rah- vaste vahel, on inimese

peamine patt: isekus.

Isekus sunnib meid nõudma andmise asemel. See sunnib meid asetama ennast oma tegevuste keskmesse. See põhjustab haiglast ettvaatlikust kõiges, mis vähimalgi määral võib kahjustada meie huvisid. See teeb meid kahtlustavaks, kadedaks ja ägedaloomuliseks. See põhjustab isekaid unelmaid ja toob kohutava pettumuse, kui unistused ei täitu. Isekus purustab suhte Jumala ja inimese vahel ning ehitab jäämüüri erinevate inimeste vahele. See teeb meist üksiku, eristatud kääbiku.

Isekus on haigus, mis on kordades ohtlikum kui kõhu-vähk või kopsuhaigus. See on hinge haigus, mis põhjustab kannatust nii meis endis kui teistele. See on maailma kogu valu algpõhjus.

Kus on tee põrgust välja?

Selle leiame, kui kuulekana Jumala käsule ja Püha Vaimu väes hakkame järgima seda, mis on isekuse vastand: täielikku armastust. Sellele teele viitas Jeesus, kui ta ütles:

„Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta salaku oma mina.” Ja „armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja ... oma ligimest kui iseennast!”

Me peame hakkama elama andmises nõudmise asemel. Just selles on erinevus armastuse ja isekuse vahel. Armastus annab ja isekus nõuab.

Inimene on kaua unistanud, et ta võib luua isekate nõudmistega paradiisi vähemalt endale ja parimal juhul ka sõpradele ning aatekaaslastele. Kuid ta on nii põhjalikult ebaõnnestunud, et kogu eksistents on muutunud talumatuks. Alles on võimalus, et lastakse Kristuse armastusel täita oma ülesanne; ja on ilmselge, et see õnnestub seal, kus isekus on ebaõnnestunud. Me ei julga tagada, et kogu maailm muutub, kui sina ja mina muutume; kuid julgeme kinnitada, et midagi toimub nii sinus kui minus, samal ajal ka mitmes teises, kui Kristuse armastus saab piiramatu meelevalla meie elus.

Keegi peab alustama. Vähe on kasu, kui me lootusetuses vääname käsi maailma kurjuse ja häda ees, kui me ei taha hakata kasutama ainsatki muutumisvõimalust inimese põhjatu rikutuse tõrjumiseks.

Peame lubama Jumalal tungida sügavale patu juure juurde esmalt oma elus, et saada täielikult uus hoiak ligimeste suhtes. Me ei saavuta tulemusi sellega, et kirjutame juhiseid ette teistele, mida me ise ei soovi rakendada.

Imeline on, et kui inimene kogu südamega suundub pühale teele, on esimene ime see, et ta ise terveneb märgatavast osast kannatustest. Keegi inimene ei ole nii õnnetu, kui äärmiselt isekas, ega keegi nii õnnelik kui see, kes on õppinud armastama.

Iiobi raamatu viimases peatükis on sõnad, mis sobivad just siia: „Kui Iiob palvetas...”

Seni kui Iiob istus tuhahunnikus ja mõtles oma hädadele, needis ta oma sündimise päeva ja soovis endale surma. Aga midagi ei juhtunud. Kuid kui ta armastuses oma sõprade vastu tuli eestpalvetega

Jumala ette, vabanes ta ise.

Paljude haiguste suureks ohuks ei ole haiguse ihulik pool, vaid enesehaletsus, mis sageli haarab haiget. On täiesti loomulik, et mõtted on keskendunud endale ja oma kannatustele, kui ollakse valudest eristatuna nädalaid ja kuid. Kuid see on ohtlik. Sest vahel juhtub, et elatakse selles edasi ja haletsetakse ennast, kuigi tegelik haigus on juba möödas. Ei ole sama kerge pääseda enesehaletsusest, kui murdunud jalga ravida.

Miski ei takista närvide tervenemist sedavõrd, kui nendele pidev mõtlemine. On targem mitte nendest välja teha ja püüda teenida teisi.

Iiob ei olnud unustanud oma seitsme poja ja kolme tütre kaotust. Ta oli veel puruvaene ja surmani haige. Sellele vaatamata pööras ta oma meelega tegema palvet teiste eest – ja tervenesis.

See tervenemismeetod töötab ikka veel.

Lisaks sellele on Jumala imeline arm, et sina, kes kannatad, saad olla teistele

abiks. Sina võid omada ülesannet, mille pärast tasub elada, kuigi oleksid ratastoolis päevast teise. Sina võid isegi kannatuse seada Issanda teenistusse ja kogeda, et ta võib kasutada sind tegevuses, milleks paljud teised on vähem sobivad.

Sa ei pea sugugi mõtlema, et oled vaene ja andetu. Need asjaolud pole siin määravad. Ainus, mida vajad, on saada süda õigele kohale ja hakata elama andmises.

Kui astud sellele teele, märkad peagi, kui piiratud oled. Sa pole piiratud üksnes teadmiste, andide ja meetodite tõttu, vaid oled piiratud armastuses. Kohtad inimesi, keda sinul on raske armastada; ja sul on kiusatus sulguda uuesti ka tõeliste sõprade ees.

Mitta ainult seda. Sa kohtad vajadusi, mis on nii uimastavalt sügavad, et kõik sinu kogemused, teadmised ega jõuvarud ei piisa vähemalgi määral täitma seda vajaduste põhjatut sügavust, mis õnnetus inimelus sinule vastu vaatab. Siis vajad elavat osadust Päästjaga, et

vahendada tema rikkust südametele, kes kannatavad.

Kui metsa serval olevas allikas poleks olnud rohkem vett tagavaraks, kui oli jalge ees näha oleva veepinna all, oleks see olnud peaaegu kasutu. Oleksin tühjendanud selle paari minutiga. Allika läbimõõt polnud rohkem kui pool meetrit ega sügavus sellest suurem.

Kuid kusagil lähedal asuvas künkas oli hulk maa-aluseid ojasid. Need olid peidus inimpilgu eest, kuid need olid seal. Seal, kus need varjatud veesooned tungisid pinnale, moodustus allikas. See oli iseeneses vaene, nii vaene, et iga minu poolt võetud piisk pani selle otsima uusi piisku; ja mida rohkem mina ammutasin, seda suuremaks sai vajadus saada lisa. Ühendus nähtamatute tagavaradega tagas selle, et tal oli alati anda.

*Kaugel künkal seisis
lihtne, sünge rist,
valu ja häbi väljendus.
Oh, ma armastan seda risti,
millel Issand meie eest
sai valude meheks
surmani.*

Tema rist on muutunud põrmuks aegu tagasi. Keegi ei saa kindlalt väita, kuhu see oli kord püstitatud. Kuid see eluvoog, mis kord voolas välja Jeesuse purustatud südamest, jätkab ikka veel voolamist. Kui see jumaliku armastuse elav vool saab vabalt voolata inimsüdame kaudu, saame ka meie midagi anda.

Jumal poolt ei ole mingeid

piiranguid, takistus on alati meis. Kui meie armastus lõpeb, saame kahetsevate patustena pöörduda uuesti tema poole, tunnistada oma külmust ja vaesust ning uuesti avada oma süda tema armastuse põhjatule ookeanile.

FRANK MANGS

Kurbadele

Kui ma küsiksin, miks tuli Kristus maailma, siis kindlasti saaksin vastuseks: „Päästma patuseid.”

Ja sellele ei lisataks muud. Mõned mõtlevad, et see oli Kristuse ainus ülesanne. Teame, et Ta tuli maailma otsima seda, mis oli kadunud. Siiski pole see kõik. Ta tuli ka tervendama purustatud südameid. Luuka 4:18 ütleb Ta: *Issanda Vaim on minu peal, seepärast on ta mind salvinud. Ta on mind läkitanud kuulutama vaestele rõõmusõnumit, kuulutama vangidele vabakslaskmist ja pimedatele nägemist, laskma*

vabadusse rõhutuid, kuulutama Issanda meelepärast aastat.

Veel teises kohas on kirjutatud, et Ta on tulnud maailma kirkastama Isa ja ilmutama Teda inimestele.

Nüüd soovime vaadata seda tõde, et Kristus on tulnud maailma tervendama purustatud südameid.

Kui Walesi prints mõni aasta tagasi külastas Ameerikat, siis oli kogu maa vaimustuses ja kõik soovisid teda näha. Kõik küsisid, miks ta oli tulnud Ameerikasse. Kas ta oli tulnud tutvuma meie valitsemise ja seadus-

tega, või oli lihtsalt tulnud meie maad vaatama. Igal juhul ta tuli ja mõne aja pärast sõitis ära, selgitamata kellelegi, miks ta oli käinud.

Kui Rahuvürst tuli sellesse maailma, ei toimunud see Tema enda pärast. Ta ise ütleb, et Ta ei tulnud ei vaadata ega ennast näitama, vaid Ta tuli otsima ja päästma seda, mis oli kadunud, ja tervendama murtud südameid.

Kui seda teada, näib kummaline, et nii paljud, kellel on purunenud süda, soovivad pigem kanda seda aastast teise, kui anda see Suurele Arstile.

Kui palju on Chicagos neid, kes lähevad hauda murdunud südamega? Juba aastaid on nad kandnud muredest rasket südant, kuigi nad Piiblit luges on näinud, et on olemas Keegi, kes on tulnud tervendada südameid. Ta jättis kauni taevakodu, et tulla siia alla, Isa saadetuna ravima kõiki südamehaavu.

Sõber, kõikides rahvaklassides ja ametites on palju neid, kellel on murtud süda. Rikad ja vaesed kannatavad selle tõttu samal kombel.

Oli aeg, kui mul oli tavaks käia külastamas ainult vaeseid. Olin arvanud, et ainult neil on haavatud süda. Kuid olen õppinud nägema, et neid on nii rikaste kui vaeste, haritute ja harimatute, tsiviliseeritute ja arenevate hulgas.

Kui saaksite kõndida selles linnas kohtumaks inim-südametega ja te suudaksite panna nad avanema oma südame murede ja valudega, te hämmastuksite, kui palju murelikke mõjusid on peidus iga pere loos.

Mõni aasta tagasi juhtusin olema paar nädalat sellest linnast ära. Tulnud koju, läksin tervitama mitmeid tuttavaid. Esimeses kohas, kus käisin, kohtasin nutetud silmadega pereema. Püüdsin jõuda selgusele, mis teda vaevas. Alguses ta ei soovinud oma südant avada, kuid siis rääkis ta kõigest.

„Eelmisel ööl tuli poeg koju joobnuna. Enne seda ma ei teadnud, et tal on tavaks pruukida kangeid jooke.”

Siis ta lisas: „Oleksin pigem näinud teda hauda lastuna, kui tulevat koju sellises seisundis.”

Kui ta oli rääkinud oma kurva loo, püüdsin lohutada teda parimal viisil. Kui sealt lahkusin, soovisin, et ma ei peaks rohkem minema kodusse, kus valitseb selline kurbus.

Järgmises majas, kuhu läksin, elas mõningaid pühapäevakooli lapsi. Esmalt sain teada, et seda kodu oli külasthanud surm ja ühe neist ära viinud. Ema rääkis mulle surnud lapsest ja näitas pisarsilmil tema mänguasju ja kingi. Lahkusin sealt nii kiiresti kui võimalik ja lootsin siiralt, et ma enam ei peaks kuulma nii kurbi uudiseid.

Järgmisel külaskäigul satusin kodusse, kus kohtusin naisega, kes rääkis mulle oma kurva loo: „Minu mees oli juba pikka aega hoolimatu pere ja minu suhtes. Nüüd on ta meid maha jätnud. Ma ei tea, kuhu ta on läinud. Talv on tulemas ja kuhu satun oma perega?!”

Püüdsin teda lohutada, palvetasin koos temaga ja julgustasin teda jätma kõik oma mured Issandale.

Kui läksin järgmisse kodusse, kohtasin taas naist, kellel oli masendatud süda.

Ta jutustas, et tema poeg oli lahkunud kodust ega olnud tal aimugi, kuhu ta oli reisinud.

Mul oli sellel õhtupoolikul viis kodukülastust ja igas kodus oli murdunud süda. Igaühel oli mingi mure rääkida. Kui te külastaksite iga kodu selles linnas, ei leiaks te ainsat, kus ei ole kurbust.

Kui seda jutustan, mõtlete ehk nendele suurtele muredede, mida teist keegi oma südames kannab. Mina nendest ei tea. Kuid kui tuleksin igapähe teie juurde ja te avaksite oma südame minule, olen kindel, et saaksin kuulda veel rohkem kurbi lugusid.

Selles linnas on palju murdunud südameid, neid on sadu, isegi tuhandeid, neid on kõikjal selles linnas. Kui kõik need mured, mis on selles linnas, üles kirjutada, ei mahuks need sellesse hoonesse ega jõuaks keegi meist neid kirju kogu elu jooksul läbi lugeda.

Pisarad ei ole võõrad sellel maal. See pole üksnes meie ajastul nii. Inimesed on valanud pisaraid alates Aadama päevist ja lakkamatu kaebus on tõusnud Jumala poole.

Piibel räägib, kui kibedasti nuttis Jaakob, kui ta arvas, et Joosep oli surnud. Tema pojad püüdsid teda lohutada, kuid asjata. Me oleme lugenud Taaveti pisaratest, kui ta sai teada Absalomi surmast. Olen kuulmas tema valukarjeid: „Absalom, Absalom, mu poeg Absalom! Oh kui ma oleksin surnud sinu asemel!”

Kui Jeesus sündis maailma, oli kaebehüüd esimene, mida ta kuulis. Ta kuulis Petlemma emade kibedat nuttu. Sõimest kuni ristini oli Tema elu ümbritsetud muredest. Oleme lugenud, kui sageli Ta tõstis oma pilgu taeva poole ja ohkas. Usun, et Ta tegi nii, mõeldes kõigile neile kannatavatele inimestele, keda Ta nägi alaliselt enda ümber.

Ta nägi kannatajaid kõikjal maa peal, nii vasemal kui paremal. Ta oli tulnud võtma ära nende muret, kuid vaid vähesed soovisid võtta vastu Tema abi. Sellele mõeldes tundis Ta ennast kurvana.

Kõigil kannatajatel on õigus jätta oma koorem Temale, sest Ta on tulnud neid kandma, samuti nagu meie pattusid. Ta soovib kanda meie kannatuse ja kur-

vastuse. Kogu selles linnas ei ole ainustki Aadama järglast, kes ei saaks vabaneda kõiki-dest oma muredest, kui ta vaid tuleb Jeesuse juurde.

Palun teie tähelepanu väikesele sõnale „saatnud”. „Ta on läkitanud.” Võtke oma Piibel ja lugege, mida on Jumal teile saatnud. Me saame jõudu sellest mõttest, et keegi, kelle Jumal on läkitanud, ei saa ebaõnnestuda oma töös.

Kui Jumal on kellegi saatnud, on kindel see, et ta õnnestub oma tegevuses, kui tahes raske, laiaulatuslik või suure vastuseisuga see poleks.

Jumal saatis Moosese Egiptusesse juhtima kolme miljonit inimest välja orjusest. Selline ülesanne oleks kellele tahes tundunud lausa ülejõukäiv ja samuti tundus see Moosesele. Tal ei olnud mingit väehulka ega kindraleid ja siiski läkitati ta viima seda suurt rahvahulka ära Egiptuse rahva keskest. Kuidas sellega läks?

Vaaroo ei soovinud, et rahvas lahkub. Tema ja ta sõjavägi hakkaksid seda takistama.

Kas see õnnestus?

Jumal oli saanud Moosese ja tema oli edukas.

Me teame, et Jumal saatis Joosua vallutama Jeerikot. Rahvas kõndis ümber müüride, need langesid ja linn valutati.

Jumal saatis Eelija Ahabi juurde ja me teame, kuidas see lõppes. Jumal saatis ka Simsoni ja Giideoni ja Piiblis räägitakse, mida nemad korda saatsid. Need mehed, keda Jumal on saanud, ei ole kunagi läbi kukkunud.

Kuidas võiksime arvata, et Jumala oma Poeg, kelle Ta on saanud meie juurde, võiks ebaõnnestuda! Kui Mooses, Eelija, Joosua, Giideon, Simson ja kõik teised Jumala saadetud mehed olid õnnestunud, kuidas võiksime mõelda, et Jeesus Kristus pole õnnestunud? Kas sa arvad, et Ta ei suudaks ravida murtud südameid?

Kas arvad, et kellegi süda on nii katki, et Ta ei saaks seda tervendada? Küll Ta suudab. Kuid asjad on nii, et inimesed ei taha tulla Tema juurde. Kui siin on täna keegi murdunud südamega, siis tule

Tema juurde.

Kui teil läheb käsi või jalg katki, siis te kiirustate parima arsti juurde. Kuid kui kellegi süda on murdunud, ei pea ta minema ei arsti ega jutlustaja juurde, vaid Jeesuse juurde, kes on parim arst.

Neil päevil, kui Jeesus oli maa peal, ei olnud siin selliseid haiglaid ega arste nagu praegu. Kui keegi haigestus, viidi ta välja maja ukse kõrvale ja need, kes sealt mööda liikusid, andsid talle tervenemisjuhiseid. Mööduja, kellel oli olnud sama haigus, rääkis oma tervenemisest.

Mõni kuu tagasi olin ma haige. Kui terveks saanuna oleksin kohanud kedagi, kes oli haigestunud samal viisil, oleksin rääkinud temale, kuidas olin saanud terveks. Poleks saanud hoida ravimeid enda teada.

Kui Jeesus läks nendest uuest mööda, mille ette oli pandud haigeid, siis said kannatavad inimesed rohkem abi tema sõnadest, kui kõiki nendest ravimitest, mis siis olemas olid.

Ta on Suur Arst, Jeesus, kes on tulnud tervendama

murtud südameid. Ta võib tervendada iga mureliku ja purustatud südame selles linnas. Me ei pea minema ühegi teise arsti juurde. Selles ongi suurim probleem, kui inimesed jooksevad teiste arstide juurde, selle asemel et minna Jeesuse juurde.

Ta on öelnud, et Ta on tulnud tervendama murtud südameid. Ja kuna Ta on nii öelnud, siis hoidkem kinni Tema sõnadest ja palugem, et Ta tervendaks meie südame.

Olen mõelnud täna, kui erineval viisil kohtuvad oma kurbusega Kristust tundvad inimesed nendest, kes Teda ei tunne.

Tunnen inimesi selles linnas, kes on lausa suremas oma kurbusest. Nende hulgas on kaks leske, kes kurvastavad meeletult oma mehe surma pärast. Selle asemel, et jätta oma koorem Kristusele, nad kurvastavad ööd ja päevad. Selle tagajärjel võib suur mure viib ka neid endid hauda mõne nädalaga. Ometi oleksid nad võinud viia oma murtud südame Suure Arsti ravida.

Kolm aastat tagasi läks keegi isa koos oma naise ja lastega reisile. Nad asusid prantsuse aurulaevale, kavatsedes reisida Euroopasse. Kuid reisil põrkas teine laev nendega kokku nii, et auru-laev uppus.

Pidasin sel ajal koosolekuid Chicagos ja sellel emal oli tavaks tulla igal öhtul koos oma mõlema lapsega koosolekule. Oli kaunis näha, kuidas need kaks väikest last istusid koosolekul hoolsate kuulajatena. Sageli valgusid pisarad nende põskedel, kui räägiti Jeesusest. Näib, et keegi teine kohalviibijatest ei olnud nii tähelepanelik kuulaja, nagu need kaks last.

Kui siis ühel öhtul julgustati murelikke tulema vestlusruumi, ütles üks nendest lastest emale: „Ema, kas ka mina tohiksin minna?”

Ema andis neile loa. Kui keegi sõpradest rääkis nendega, näisid nad mõistvat päästeteemat sama hästi kui täiskasvanud.

Varsti pärast seda tulin Inglismaale, kus lugesin ajalehest sellest õnnetusest. Lehes olid ka hukkunute nimed, kelle hulgas olid selle ema

mõlemad lapsed. Sain teada, et see ema viibis samal ajal Liverpoolis. Läksin sinna neid lohutama, sest mõtlesin aidata teda üle sellest õnnetusest.

Kuid jõudnud tema juurde, taipasin, et Jumala Poeg oli jõudnud enne mind. Olin kavatsenud teda lohutada, kuid selle asemel lohutas tema mind. Ta ütles, et ta ei saanud mõelda, et tema lapsed magavad mere põhjas. Talle tundus, et Jumal oli lubanud tema lapsed viia laeva nii, et Ta sai võtta nad enda juurde taevasse.

Jumal oli lubanud temal pääseda õnnetusest selle pärast, et ta saaks teha edasi Tema riigi tööd inimeste hulgas. Kui ta siis ühel suurel emadele mõeldud kogunemisel Farwel Hallis rääkis sellest sündmusest, mõtlesin, et ka mina saaksin armu rääkida sellest murelikele emadele, kes leinavad oma lapsi.

Kui kellelgi teist on suur mure, kui oled surma kaudu kaotanud oma ema, isa, abikaasa või lapse, siis tule Jeesuse juurde, kelle Jumal on saatnud tervendama murtud

südameid.

Arvan, et keegi teist tahaks öelda: „Sellised mured on küll rasked kanda, kuid minu mure on palju raskem.”

Meenutan ühte ema, kes mulle ütles: „Teil on kerge sel viisil rääkida. Kuid kui teil oleks selline koorem nagu minul, ei suudaks ka teie jätta seda Issanda hooleks.

„Kas teie koorem on siis nii raske, et Jeesus ei võiks seda kanda?”

„Muidugi ei ole see Temale liiga raske, kuid minul on võimatu anda seda Tema kanda.”

„Sel juhul on see teie viga.”

Olen kohanud paljusid, kes selle asemel, et jätta oma koormad Issanda kanda, seovad need üha kindlamini enda ümber ja rühivad siis edasi, vankudes oma koormate all.

Küsisin sellelt naiselt, milline on tema koorem. Ta vastas: „Minul on üksainus poeg, kuid ma ei tea, kus ta on. Ta ei püsi kodus, vaid eksleb ümber maa. Kui vaid teaksin, kus ta on, tooksin ta koju, kui tahes kaugel ta poleks. Te ei kujuta ette, kui palju ma armastan oma

poega. See mure viib mu hauda.”

„Miks te ei lähe Kristuse juurde? Ta võib jõuda teie pojani, kuigi ta oleks ka maailma äärtes. Rääkige oma mure Jumalale, Tema võib selle ära võtta. Kui te ka ei saaks näha oma poega siin maa peal, võib Jumal anda teile lohutuse, et kohtate teda taevas.”

Siis rääkisin talle ühest emast, kes elas Lõuna-Indianas. Mõni aasta tagasi tuli tema poeg sellesse linna. Ta lootis täielikult oma headusele. Kuid te teate, et kui inimesel ei ole mingit muud kaitset kui oma võimekus, on tal raske tulla toime suures linnas. Ka see poeg ei jõudnud siin olla kuigi kaua, kui juba sattus eksiteele.

Ühel öhtul kohtas üks naabritest teda joobnuna tänaval. Kui naaber koju läks, mõtles ta esmalt, et ei räägi sellest isale. Kuid siis ta mõtles, et tema kohustus on sellest rääkida. Nii sai isa sellest teada ja see oli talle raske löök.

Kui lapsed olid sellel öhtul läinud magama, ütles mees naisele:

„Mul on kurbi uudiseid. Olen saanud teateid Chicagost.”

Ema katkestas töö ja küsis: „Milliseid uudiseid?”

„Meie poega on nähtud joobnuna Chicago tänaval.”

Sel ööl kumbki neist ei maganud. Nad kandsid oma mure Issanda ette ja hommiku koites ütles ema: „Jumal on andnud mulle kindluse, et meie poeg saab päästetud ega pea surema joodikute surma.”

Nädal hiljem lahkus see nooruk Chicagost. Ta isegi ei osanud öelda miks. Talle tundus nagu nähtamatu jõud oleks tõmmanud teda tagasi koju. Esimeseks, kui ta üle läve astus, ütles ta emale: „Ema, ma tulin koju, et sa palvetaksid minu eest.”

Veidi hiljem pöördus ta tagasi Chicagosse, kuid nüüd oli ta uus inimene, tuline ja särav nagu valgus.

Kui teie, isad ja emad, olete kogenud taolisi koormaid, siis viige need Jeessusele. Heitke need Tema peale. Siis Tema, Suur Arst, tervendab teie südamehaavad.

Keegi võib küsida: „Kuidas

saab Tema tervendada?”

Mu sõber, mine Tema juurde nii nagu hea sõbra juurde. Ta ei ole mingi müütiline isik, vaid me võime tegelikult kohata Teda samuti nagu oma maist sõpra. Kui südamel on pattu, siis mine ja räägi sellest Temale. Kui mingi raske koorem sind rõhub, siis anna see Tema kanda.

Kui kavatseme rääkida oma lugudest inimestele, siis sageli öeldakse, et neil ei ole aega kuulata. Kuid Jeesusel üksnes pole aega piisavalt kuulata meie muresid, vaid Ta suudab ka tervendada meie südame.

Kui siin on täna öhtul keegi, kellel on purustatud süda, siis vii see Jeesusele. Võin sulle kinnitada, et Ta võib selle tervendada.

Meenutan ühte noormeest sõja päevilt. Ta polnud veel kahekümnene, kuid sattus mingi eksimuse tõttu sõjakohtu ette ja mõisteti surma mahalaskmise läbi.

See nooruk oli tulnud sõjaväkke vabatahtlikuna koos ühe teise noorukiga, kes oli saabunud kutsega. Nad olid head sõbrad ja neid ei saanud

lahutada.

Ühel öhtul sai tema kaaslane käsu minna valvesse, kuid kuna temal endal ei olnud teisi ülesandeid sellel öhtul, palus ta luba minna tema asemel.

Nooruk nõustus sõbra sooviga ja valvas selle öö tema eest. Kuid järgmisel öhtul sai ta korralduse ise minna valvesse. Nii pidi ta valvama ka teise öö, kuid kuna ta polnud harjunud, uinus ta vahis olles. Selle ülesastumise tõttu kuulati ta üle ja mõisteti surma mahalaskmise läbi. Presidendi isikliku käsu põhisel ei saadud talle armu anda, kuna selliseid eksimusi juhtus sageli ja see tuli lõpetada.

Kui vanemad poisid sellest kuulda said, nende süda purunes. Nad ei teadnud mingit viisi, kuidas poissi päästa. Kuid neil oli väike tütar, kes oli lugenud lugusid Abraham Lincolni elust. Ta teadis ka, kui väga president armastas lapsi. Seetõttu ta ütles: „Kui Abraham Lincoln teaks, kui palju isa ja ema armastavad minu venda, ta kindlasti ei lubaks teda tulistada.”

Siis see väike tüdruk

otsustas, et ta läheb presidendi juurde. Ta läks Valgesse Majja. Valvurid ei suutnud olla vastu tema anuvale pilgule, vaid lasksid ta sisse. Kui ta jõudis kabineti uksele ja palus sekretärilt luba, ei saanud ka tema keelduda. Nii jõudis ta presidendi juurde ja kohtas teda kindralitest ja nõunikest ümbritsetuna.

Kui president nägi seda väikest maatüdrukut, küsis ta, mida tütarlaps soovis. Laps rääkis lihtsalt, et tema vend, keda isa ja ema nii väga armastasid, oli mõistetud mahalaskmisele; sellest kuidas isa ja ema selle pärast kurvastasid ja kuidas nende süda murduks, kui otsus täide viidaks.

President sai väga liigutatud. Ta saatis kohe sõnumi rindele, et seda otsust ei viidaks täide. Lisaks sellele andis ta loa noorukile minna kohtuma oma vanematega.

Olen rääkinud seda, et teile osutada, kuidas Abraham Lincolni süda täitus kaastundega nende vanemate suhtes. Kui tema tundis nii suurt kahetsust, kui palju rohkem tunneb Jumala Poeg halastust meie, patuste

suhtes, kui vaid tahame viia oma murtud südame Temale.

Ta suudab lugeda sinu südant nagu avatud raamatut.

Kas siin on keegi, kelle abikaasa on joodik? Räägi temast Jeesusele ja Tema lohutab ja ravib sinu südant. Ta võib muuta sinu mehe, nii et temast saab uus inimene, kes on õnnistuseks nii koguduses kui ümbruskonnas.

Kui siin on keegi, kelle poeg on sattunud eksiteele, räägi sellest Jeesusele. Tema võib poja tagasi tuua. Kui imeline see on, et meil on selline Päästja, kes on saadetud tervendama katkiseid südameid!

Loodan, et need Piibli sõnad, mis on olnud tekstiks sellel öhtul, puudutaksid teid, kuigi jutlus poleks puudutanud. Kõik, kellel on purustatud süda, viigu see Päästja juurde. Tema võib öelda lohutavad sõnad. Ta trööstib teid, nii nagu ema oma last, kui soovite anda oma mure Tema hoolde.

D.L. Moody

raamatus „Suuri ilo”

Lugu Laurast

Oma tütrest Laurast räägib elukutselt arst **Veli-Pekka Joki-Erkkilä** Kangasala kirikus paasateemalisel õhtul.

Ma otsisin Issandat ja tema vastas mulle ning tõmbas mu välja kõigist mu hädaoh-tudest. Ps 34:5.

Tean oma kogemustest, kuidas võisid jüngrid tunda ennast ristilöömisele järgnenud teise päeva õhtul, kus on ainult pimedus ega pole midagi, millest leida lohutust ja lootust. Samuti tean, mida tähendab, kui Jumal toob selle keskele oma olemise valguse.

See on minu lugu, millest tahan rääkida, et selle kaudu tuua esile paasapäeva suurt sõnumit.

Alustan sellest, mida nime-tan oma vanaks eluks, kuidas elas inimesed enne uskutulekut.

Väliselt elasime eriti head elu, mul oli suurepärase pere, oli huvitavaid tööülesandeid

ja lähedaid harrastusi. Meil polnud majanduslikku puudust.

Siiski tundus mulle kogu aeg, et midagi on elus vajaka. Olin veidi rahutu ja rahulole-matu, olin ärritunud ja lootsin, et kui teeme veel selle või teise reisi või kui ostan veel midagi, siis elu muutub, mis aga kunagi ei täitunud.

Surma peale ei mõelnud ma üldse. Arstina olin seda palju kohanud ja olen kaotanud ka lähedasi, kuid arvasin, et sellest mõtlemine on täiesti asjatu ega vii kuhugi. Arvasin, et kui matustel räägitakse, et keegi läheb taevasse, on see soovmõtlemine, mis ei rajane mingile teadmisele. Taevas oli minu jaoks ebamäärane jama, mis ei tundunud huvitav.

Arvasin, et kõik inimesed pääsevad taevasse. Kuid mis seal on ja mida seal tehakse, sellest ei olnud mul mingeid mõtteid. Püüdsin surma pühkida vaiba alla, et sellele mitte mõelda.

Läksime kord koos perega Uus-Meremaa reisile, kus rentisime auto ja sõitsime seejärel saare läbi igas suunas. Autos koos meiega oli tütar Laura, kes hakkas reisil laulma sellist laulu: *Maan korvessa kulkevi lapsosen tie, vaan ihana enkeli kotihin vie.* (Maa laantes on kulgemas lapsukese tee, kuid ingli nii armsaga koju viib see.)

Kui Laura oli seda korra laulnud, õpetas ta selle väike-sele öele ja laulis seda kümneid kordi selle reisi ajal. Vahel laulsime ka koos. Hotelli ujulas nad võistlesid, kes suudab vee all laulda seda laulu kauem ja pinnale tulles oli kuulda selle laulu jätkumist.

Mõtlesin, et on see alles kummaline laul 17aastasele tüdrukule. Siis ma veel ei tajunud, et Laura oli mine-mas koju. Järgmisel päeval, tulnud reisilt, olid kõik suure-pärasel tujus ja sellele järgne-nud päeval Laura tapeti.

Siis varises minu maailma kokku ja ma sattusin jüngrite nn teise päeva öhtusse. Ma ei teadnud, et inimene võib kogada nii tugevat valu. See

oli tõeliselt kohutav valu. Olin harjunud kõiki olukordi ise lahendama, haiguse puhul leidma ravi ja otsima vajadusel muid lahendusi, aga surma puhul olin ma täiesti abitu. Me ei saa ise oma surmapäeva üle otsustada. Mul oli mõte, et mina suren enne kui minu lapsed. Kuid alati see tingimata ei ole nii.

Ps 39:5-6: *Issand, anna mulle teada mu elu ots ja mu päevade mõõt, et ma tunneksin, kui kaduv ma olen. Vaata, sa oled mu elupäevad pannud kämbla laiuseks, mu eluiga on kui eimiski sinu ees.*

Mõtlesin, et kui selles elus elatakse 17 aastat, nii nagu Laura elas, või ka üheksakümneks, on see siiski igavikuga võrreldes eimiski. See annab elule teistsuguse perspektiivi. Laura surmaga seostus erinevaid asjaolusid, millest üks oli juba nimetatud laul „Maan korvessa...”.

Me ei ole vaimulik perekond ega olnud meil mingit vaimulikku tausta. Ometi laulis Laura seda laulu korduvalt. See oli Jumala viis ilmutada Laura kaudu meile, mis on toimumas.

Kui helistasin lähisugulastele teatamaks leinauudistest pärast Laura lahkumist, siis Kalajoel elav tädi Kaarina ütles: „No oli see vast kummaline, sest Laura surma õhtul olin ma koguduses ja paigutasin toole, kui mulle tuli vajadus katkestada toolide korrastamine ja öelda teistele: peame laulma koos veel ühe laulu „Maan korvessa...”” Selle kaudu kinnitas Jumal mitmeti, et Laura oli minemas koju.

Teine eriline asjaolu, mis seotud Laura surmaga, oli tema leeripiibel. Üldiselt kirjutatakse leeri lõppedes Piiblisse mälestuslause ja piiblitekst. Mälestuslause tema Piiblis on: *Suurepärane tüdruk, rõõmsameelne ja lõbus. Naerunupp, kes üksnes naerutab, kui Timo ja Bumba laulavad. Oli rõõm olla koos sinuga teekonnal, jätkame suhtlemist. Armastusega Ulla Eve.*

Selles lausungis ei ole midagi kummalist, vaid see on üsna tavapärase positiivne mälestustekst. Kummaline on hoopis see piiblitekst Jh 16:2:

Nad heidavad teid kogudusest välja. Jah, tuleb tund, mil igaüks, kes teid tapab, arvab end Jumalale teenet osutavat.

Üldiselt kasutatakse sellisel puhul lohutavaid piiblitekste. Hiljem mõistsime, et ka see oli Jumala kõnetus sellest, kuidas Laura sellest maailmast lahkub. Moslemimees surmas Laura kaks ja pool aastat hiljem.

Siis me veel ei tundnud Jumalat ega tajunud, kuidas Jumal räägib sageli peenetundeliselt ja kaunil viisil, mitte nagu megafoniga. Tagantjärele on see meid lohutanud, et Jumal on juba ette ilmutanud Laura lahkumist koju.

Ma ei mõistnud midagi ei ristiusust ega paasapühast. Kui ma vaatasin risti Laura haul, siis varem oli rist olnud mulle surma sümbol, kuid ootamatult muutus see elu sümboliks. Tajusin, et Jeesus ei jäänud ristile, vaid tõusis surnuist. Leina ja õuduse asemele tuli rõõm. Tajusin, et ma ei näe enam maailma nii nagu varem. Mõistsin, et Jumal on mind alati armastanud, aga mina

olen elanud täiesti ilma temast hoolimata. Mõtlesin, kui hea Jumal on.

Tundsin, et pean saama Jumalaga ühenduse. Ükski inimene ei saanud mind aidata. Palvetasin ja hüüdsin Jumala poole. Kord basseinis ujudes helises minu peas selline laul:

Läbistatud käed on nüüd mu lohutus. Hoia must kinni, kuni Su palet ma näen. Lak-kamatu valu lõpuks kaob. Hoia must kinni, kuni Su palet ma näen.

Samas ma nutsin ja iga 25 m tagant tühjendasin prille pisaratest. Laul minus aga helises ja ma teadsin, et ühel päeval see valu lõpeb ja kõik on jälle hästi.

Mul ei olnud mingit aimdust, kuidas leida ühendust Jumalaga. Üks oluline osa selles oli palve. Ma hüüdsin Jumala poole abi pärast ja teine tegevus oli Piibli lugemine. Kui möödusin raamatu-riiulist ja hüüdsin oma suures valus, märkasin riiulis õnnistamispäeva Piiblit, mida ma ei olnud kunagi lugenud. Võtsin ja avasin selle kaane.

Nähtavale tuli kollasest paberist väljalõigatud käekujund.

Samale leheküljele oli kirjutatud „Püha Piibel”. Tajusin, et Jumal on püha Jumal. Siis mõtlesin, kellele meie neljast lapsest kuulub see lapsekäe siluett. Kui pöörasin paberi teise külje, oli sinna kirjutatud Laura. Siis mõistsin, et pean hakkama lugema Piiblit.

Kui ma Piibli avasin, minu tohutu valutase langes, kui sulgesin, valutase taas tõusis. Sain aru, et see ei ole tavaline raamat. Hüüdsin Jumala poole ja lugesin Piiblit, sest valu oli nii suur ega osanud muud teha.

Siis ühel päeval Jumal vastas. Nimetan seda Püha Vaimu saamiseks. Ma ei teadnud midagi Pühast Vaimust, kuid kui olin metsas kõndimas, tuli Jumala Vaim võimsalt minu peale. Minusse tuli selline rahu, mida olin kogu elu igatsenud ja kogesin südames suurt rõõmu kogu selle õuduse keskel.

On raske seletada, kuidas tuleb rõõm sellisele jubedusele vaatamata. Kurbus

kestis edasi, aga ahistatus kadus. Rõõm tulenes sügavast teadmisesest, et Jeesusel on kõik kontrolli all.

Koju tulin muutunud mehena, kuigi olin sama. Ometi olin rohkem mina ise, milline olin soovinud alati olla. Läksin oma armsa naise Minna juurde ja ütlesin: „Ma ei tea, mis minuga metsas juhtus, aga mul on suur rahu ja rõõm südames.”

Minna oli selle peale pahane. Kuidas saab rõõm olla sinu südames? Alles hiljem mõistis ta seda, siis kui ta koges ise sedasama. See on olnud minu elu tähendusrikkam hetk, kui sündis ühendus elava Jumala, maailmakõiksuse Loojaga. Ma ei tea midagi väärtuslikumat sellest, kui inimene saab olla osaduses oma Loojaga.

Jeesus räägib Jh 14:27 sellest rahust: *Rahu ma jätan teile, oma rahu ma annan teile. Mina ei anna teile nõnda, nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmugu ega mingu araks!* Just seda ma kogesin.

Samuti Jh 16:22: *Nüüd on*

teilgi muretsemist, aga kui ma näen teid jälle, on teie süda rõõmus ja keegi ei võta teie rõõmu teilt ära. See on sügav rahu ja teadmine sellest, et Jeesusel on kõik kontrolli all.

Mõeldes suurele kannatusele ja igavikule öeldakse Rm 8:18: *Sest minu arvates ei vääri nüüdse ajastu kannatused mainimist tulevase kirkuse kõrval, mida meile ilmutatakse.*

Sellest kõigest räägib paasapüha. Kuigi keegi kannatab vähihaigust, on kaotanud lähedase või kogeb muid kannatusi, siis pole see võrreldav tulevase igavese auga.

Uus elu on tulnud. Jh 10:10: *Varas ei tule muu pärast kui varastama ja tapma ja hukkama. Mina olen tulnud, et neil oleks elu, ja oleks seda ülirohkesti.*

Täna on meil küllusliku rõõmu, rahu ja armastusega täidetud elu, mida olin alati igatsenud. Elanud kristlikul maal, ei olnud ma ometi sellest midagi teadnud. On risk, et kuulatakse midagi väga väärtuslikku, kuid siiski

seda ei kuulata.

Meie abielu on kui tükk taevast maa peal, enne olime abielulahutuse pardal. Jumal on kõik parandanud.

Kaks aastat tagasi alustasime triatlon-seltsiga nimetuse all *Triatlon for Christ*.

Olin mingi aja Rumeenias arstitööl. Mul pole kunagi olnud nii lühike teekond tööle kui Rumeenias. Magasin seal samas kontoripörandal. Töustes olin kohe töökohal. Toit oli väga algeline, vahendid kehvad, patsiente oli palju, aga Jumal oli väga lähedal. Taipasin, et inimene ei vaja maapealset, vaid piisab sellest, kui Jumal on elus lähedal.

Jumala headus paistab meie elus välja mitmel tasandil. Mk 8:35-36: ... *sest kes iganes tahab päästa oma elu, kaotab selle, aga kes iganes kaotab oma elu minu ja evangeeliumi pärast, päästab selle. Sest mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidaks terve maailma, aga teeks kahju oma hingele?*

Kui meie vanasse ellu oleks

toodud kasvõi 100 miljonit eurot raha, ei oleks see muutnud elu mingis suunas. Jeesus teostas muudatuse, mille oluline osa oli hakata järgima Jeesust tema jüngrina.

Miks on ülestõusmine nii tähtis? Jumala riigi alus on isikutevahelised suhted, mis jätkuvad igavikus. Sellega liitub tingimus, et Jumal armastab, aga ta annab ka ruumi sulgeda oma kõrvad evangeeliumi kutsele.

Ma ootan, et saan seal ühel päeval näha teda, kes oli minu väga rõõmus tütar ja kiita Jeesuse palgest palgesse. Ilma ülestõusmiseta on ristiusus kõik tühine.

1Kr 15:17: ... *kui aga Kristust ei ole üles äratatud, siis on teie usk tühine, siis te olete alles oma pattudes.*

Meie usu eesmärk ei ole selles ajas, kuigi juba siin on külluslik elu. Eesmärk on palju kaugemal.

1Kr 15:19: *Kui me loodame Kristuse peale üksnes selles elus, siis me oleme kõigist inimestest armetumad.*

Meil on kindel teadmine

suurepärasest tulevikust, mis ootab meid ees, läheb elus nagu läheb, sest Jeesuse ülestõusmine on kindel: see ei rajane veenmisele ega soovmõtlemisele, vaid teadmisele sellest, kuidas asjad tegelikult on. Rääkides Jeesuse ülestõusmisest, on küsimus uuelaadsest elust, millest meid kutsutakse osa võtma. See toimub uskudes Jeesust

ja lootes temale. Vabaneme surmahirmust, omandame lootuse tõelisusele ja hiilgava tuleviku.

https://www.tv7.fi/arkki/kangasalan-majatalo-ilta/paasiaisen-majatalo-osa-2_p90166/

Ärkamisest Etioopias

Pidage meeles vange, nagu te oleksite kaasvangid ja kurja kannatajaid, sest ka teie olete alles maises ihus.

Hb 13:3.

Hoolimata Etioopias mõju avaldanud tugevast kristlikust pärandist, on seal elavad 30 miljonit moslemit oma elu jooksul harva kuulnud evangeeliumi. Siiski on Jumal kutsunud töötajaid ka sealsele tööpõllule ja täna toimub seal ärkamine. Tagakiusust pole küll pääsu, aga julged Jumala sõna kuulutajad valutavad evangeliseerides üha enam uusi alasid.

Üks koostööpartner on raja-

nud üle 300 koguduse islamistlikesse piirkondadesse.

Etioopias kogetud õnnistustest ja raskustest räägib Märtrite Hääle tegevjuht **Hannu Lahtinen**, küsib **Ilpo Jokimäki**.

IJ: Hannu, oled peaaegu 20 aastat käinud Etioopias ja räägid sellest maast kui suurest imede ookeanist. Millest see tingitud on?

HL: See lähtub sellest, et ka kohalikud on hämmingus, kuna varasemas ajaloos pole nii palju imesid sündinud. Seda siis sel kujul, et nii paljud moslemid pöörduvad Jee-

suse juurde. Jeesus ilmutab end neile nii unenägudes kui nägemustes.

IJ: Kuna seal sünnib selliseid imesid, on see lugu ilmselgelt su südameasi, kuna oled nii pikka aega seal käinud. Ka sinu raamatus "Ta kutsus mind", mis räägib paljuskki sinu elust, oled pühendanud terve peatüki Etioopiale. Kas see räägib nendest imedest?

HL: Jah, seal on juttu sellest tööst. Viimane peatükk räägib Etioopiast.

IJ: Kui põhjalikult seal seda teemat käsitletakse?

HL: Ütleme nii, et pisut siit ja sealt, aga ilmselgelt liiga vähe, sest tegu on nii suure ja laia teemaga. Nii on suurem osa seal toimunud jäänud siiski rääkimata.

IJ: Üritame tänases saates seda viga veidi parandada, kuid räägime ka ajaloost. Vaadeldes Etioopiat misjonitöö vaatenurgast, siis soomlastel on selles väga eriline koht. Mida nimed **Sanfred** ja **Anna-Liisa Mattson** Etioopia vaimuliku töö kontekstis tähendavad?

HL: Tõsi ta on, et mõeldes misjonitöö peale Etioopias tundub, et Jumal on tahtnud eriliselt selle rahva heaks kasutada just soomlasi. Soome on oma olemuselt olnud alati misjonimaa, mille üle mul on väga hea meel ja ma loodan, et see nii jätkub. Kui mõelda Etioopia ja sealse töö alguse peale, siis sel aastal täitus 70 aastat sellest, kui meie esimesed misjonärid, Sanfred ja Anna-Liisa Mattson läksid Etioopiasse. Sellega on tegu juubeliaastaga.

Nimetatud misjonärid elasid Pietarsaares, tegelesid ettevõtlusega. Nad valmistasid minema Inglismaale... See kõik on muide seotud ka selle suure imede ookeaniga. Nad kohtusid Inglismaal tollase Etioopia keisriga. Väikesed, lihtsad soomlased kohtusid keisriga?!

Keiser oli neist nii suures vaimustuses, et andis neile loa minna Etioopiasse, lubades neile seal ka maad. Sellest saigi alguse Sanfred ja Anna-Liisa Mattsoni teenistus. Mitmed etiooplased on öelnud mulle, et nad on Sanfred ja

Anna-Liisa Mattsoni töö vili.

Nad jagasid minuga Jeesuse sõna Johannese evangeeliumist: "*Kui nisuiwa ei lange maasse ega sure, siis see jääb üksi, aga kui see sureb, siis see kannab palju vilja.*" Nende elu "suri" Etioopia heaks, aga sellest tuli esile tohtu vili ja sealt edasi on tulnud juba muud asjad. Soomest on läinud Etioopiasse tõeliselt suur hulk misjonäre. Ma isegi õppisin Põhjamaal inglise keelt ühes misjonikoolis, mis oli Mattsonite poolt rajatud.

IJ: Sanfred on ju ka maetud Etioopiasse? Või lausa nad mõlemad?

HL: Sanfred on tõesti maetud Etioopiasse ja tema hauakivil on tekst Johannese 3:16: "Sest nõnda on Jumal maailma armastanud..." Jumal armastab seda maailma nii väga, et Ta andis selle heaks oma parima - oma Poja. Imeline lugu! Mattsonite "nisuiwa suremisest" sündis Etioopias nelipühaliikumine.

IJ: Neid nelipühaliikumisi on teisigi, kuid milline seal praegu eksisteerib?

HL: Mattsonid olid üldse kogu maailmas kõige esimesed nelipüha misjonärid, kes Etioopiasse läksid. Nad olid igas mõttes teerajajad. Etioopia kaasaegne misjonitöö on igati tipptasemel. See on olnud kõigiti edukas ja sellest on tõusnud esile erinevaid nelipühaliikumisi nagu Kenneth'i nelipühaliikumine, kuhu kuulub 2 miljonit kristlast ja Täisevangeelne nelipühaliikumine, kuhu kuulub 6 miljonit kristlast ja mitmed teisedki, mille arvu teab ainult taevast. Kuid võimsad kogudused on tõusnud esile ja Jumala töö läheb edasi, levides kogu rahva seas.

IJ: Soomlaste jaoks on oluline seegi, et Etioopias on maailma suurim luteri kirik Mekane Yesus. Ka paljud Soome luterlased on osalenud nende töös, ehk siis soomlased on avaldanud seal mõju mitmel erineval rindel. On sul olnud mingeid kokkupuuteid Mekane Yesus kirikuga?

HL: Mekane Yesus on eriti tugev, kasvav ja vägagi karismaatiline kirik. Märtrite Hääl teeb nendega ka Aken 10/40 raames koostööd, kuulutades

moslemite aladel evangeeliumi. Me varustame noori erinevatest kirikutest – sh ka Mekane Yesus kirikust, et kristlased viiksid evangeelset sõnumit edasi. Nii on efektiivne ja tore töö toimunud seal juba aastakümneid. Samas on moslemid elanud seal üsna pikalt ilma evangeeliumita, vaatamata sellele, et oma päritolult oli Etioopia kristlik maa.

IJ: Kuidas moslemiteni üldse jõuti?

HL: Etioopia kohta peab ütlema, et sellel on ikka täiega hämmastav ajalugu ka islamiga seoses. 1400 aastat tagasi, mil islam Araabias sündis, oli nende toetajaskond väga väike ja nad langesid tagakiusu ohvriks. Paljud neist põgenesid Etioopiasse, mis esimestel aastasadadel oli väga kristlik maa. See oli aeg, mil mitmed Etioopia evangeelistid võitsid Etioopiasse põgenenud moslemeid Jeesusele.

Moslemid meenutavad hea sõnaga seda, kuidas Etioopia neid pagulastena vastu võttis. Mõni aasta tagasi Soomet tabanud pagulaste laine ajal

ütles üks moslem mulle: "Hannu, see on teine kord, kui kristlased võtavad moslemeid enda juurde varjule."

Küsisin, mida ta selle all mõtleb ja ta viitas sellele, et esimest korda tehti seda Etioopias ja nüüd tegi Soome sama. Kui mõelda, kuidas see kõik algas...

On tõsi, et täna elab Etioopias 35 miljonit moslemit, kelleni kristlased pole eriti palju evangeeliumiga jõudnud. Nende vahel laiutab suur kuristik nagu mitmes teiseski maailma paigas. Kristlaste ja moslemite vahel on viha, väärیتی mõistmist ja muud – see on vägagi traumaatiline ajalugu ja palju vihkamist.

Paljud isegi ei uskunud ega usu, et moslemid võiksid pöörduda. Kuid enam kui 20 aastat tagasi hakkas Etioopias juhtuma nii, et Jumala pale pöördus moslemite poole, kui nii võiks öelda.

Ka Soomet on külastanud mees nimega **Teklo**, kes aastakümneid tagasi oli väike poiss. Keegi misjonär oli Etioopias ringi tuuramas ja meeheitel sellest, et palju

midagi ei toimu. Kuid seal oli üks väike poiss, kes vastas altarikutsele. Selleks poisiks oli Teklo ja ta sai sel hetkel kristlaseks.

See misjonär ei teadnud, mis edasi sai, aga Teklo, sirgudes suuremaks, kohtas kahte moslemit. Üks neist oli rahumeelne ja teine radikaalne fanaatik. Jumal kõnetas Teklot ja ütles: "Kui sa kord suureks saad, siis ma juhin sind just selliste inimeste juurde. Paljud neist vihkavad mind, aga sa saad nägema minu au."

IJ: Milliseks Teklo teekond kujunes?

HL: Teklo on väga tark mees. Ta õppis Inglismaal IT'd, saades arvutispetsialistiks. Olles võimekas noor mees, sai temast Kenneth'i nelipühaliikumise peasekretär. Ta oli väga mõjuvõimas isik. Kuna Soome nelipühahalased teevad koostööd Kenneth'i nelipühaliikumisega, siis kutsuti ta ühele meie misjonikonverentsile. Selle konverentsi raames toimus väikeses Tuusula nelipüha koguduses pühapäevane teenistus, kus Teklo jutlustas.

Pärast jutluse lõppu läks arvatavalt koguduse pastor Teklo juurde ja andis talle edasi prohvetliku sõnumi. Ta kordas neidsamu sõnu, mida Jumal oli Teklolle juba noorpõlves rääkinud: "Kui suureks saad, juhin sind moslemite sekka, kus saad nägema minu au." Ja siis sõnum jätkus: "Nüüd on see aeg käes. Kui lähed tagasi oma kodumaale, hakkavad need asjad sündima."

Teklo naases Etioopia pealinna, kus ta sai ühest maa- piirkonnast telefonikõne. Mingist kogudusest helistati ja kutsuti ta kiiresti kohale, kuna seal „möllavat tsunami”. Kui vaadata Etioopia kaarti, siis on kõik üks suur sisemaa, mille peale Teklo küsis, kuidas saab seal tsunami möllata?

Ta sõitis pika maa maha, et sinna jõuda. Nende tsunami seisnes selles, et kogudusse oli tulnud kuus moslemite juhti – oma täies rüüs ja hiilguses. See soomlaste poolt ehitatud kirik asus moslemite alal ja neid kardeti.

IJ: Mis seal siis juhtus?

HL: Tegu polnudki moslemitega, kes tahtnuksid seda kirikut õhku lasta. Juhtus hoopis see, et sellele eelnenud reedel, mis on moslemite peamine palvapäev, olid mošeedes tuhanded moslemid koos palvetamas. Korraga ilmus neile suur valge kuju, keda kõik mošees viibijad nägid. Palvust juhtinud šaik kuulis sõnu: "Lõpeta see kõik, sest sa juhid inimesi pimedusse ja hukatusse. Olen valinud sind päästma oma rahvast."

Ühtlasi jagati talle juhised osta endale linnast raadio ja kuulata ühte kindlat kanalit, kus kuulutati evangeeliumi Kristusest. Šeigil kästi saata oma peamised esindajad sellesse väikesesse kirikusse, et saada teada, mida ristiusk endast kujutab.

Nii Teklo nendega kohustuski, jagades neile õpetust. Nende päevade möödudes põlvitasid need mehed maha ja tunnistasid Jumala Isa auks, et Jeesus Kristus on Issand. Ja sealt läks juba kogu lugu edasi.

Näeme siin evangeeliumiga võidetud moslemeid, kuigi

mitte kõik ei suutnud seda mõista.

IJ: Mainisid enne lõhet kristlaste ja moslemite vahel, mis käib vististi ka selle tööga kaasas ja mitte kõik polnud selliste muutuste üle rõõmsad.

HL: No eks see algul tekitas küsimusi, kas moslemi pöördumine on ikka ehe, aga tänaseks on Etioopias saanud juba nii palju moslemeid kristlaseks, et neid leiab kõigist evangeelsetest kogudustest ja täna pole see enam mingi teema.

IJ: Nüüd aga tuleme tänapäeva ja vaatame üheskoos meie koostööpartnerist koolijuhi **Modi** lugu sellest, mis seal täna toimub.

MODI: Mina olen Modi ja ma töötan ühingu Aken 10/40 üldjuhina. Ühlasti aga teeme ka koostööd Märtrite Häällega. Teeme tööd inimeste hulgas, kes ei ole veel kuulnud Jeesusest. Näete meie selja taga üht mošeed ja me tegutseme ka nende moslemite keskel. Alates Aken 10/40 projekti käivitumisest kuni tänaseni on 27 000 mos-

lemit pöördunud Jeesuse juurde ja me oleme rajanud piirkonnas 300 kogudust. Lisaks oma põhiteenistusele tegutseme ka tagakiusatud inimeste heaks, toetades ja aidates neid Märtrite Hääle abiga. Aitäh teile!

IJ: Võimas lugu! 27 000 moslemit on pöördunud Jeesuse juurde ja rajatud on üle 300 koguduse. Modi on innukas, samas üsna uus vend selles töös. Mis mehega on tegemist?

HL: Mäletan Modit juba aastate tagusest ajast, kui ta ei osanud veel inglise keelt. Teklo on alati kaasanud noori sellesse töösse, et nad võiksid selles kasvada. Modi kuulub Mekane Yesus kogudusse ja on tegelikult lastekodust pärit. Jumal andis talle kord nägemuse, milles ta suhtles moslemitega. See on imeline lugu ja me oleme teinud sellest raadiosaate.

Teklo ja Modi teed kohtusid ja Modist kiirgas välja Jumalale meelepärane süda. Nii ongi temast saanud projekti Aken 10/40 uus juht ja me teeme temaga koostööd. Tundub, et sealsel tööil pole

lõppu, aga nad tahaksid teha veel rohkem.

IJ: Näeme ekraanil kolme noolega pilti. Mida need nooled endast kujutavad?

HL: Seda, et sealne töö ei piirdu vaid Etioopiaga. Rajasime 15 aastat tagasi selle töö toetuseks misjonimeelse koolituskeskuse, kus sai ka see visioon esile tõstatatud. Etioopias rajatakse moslemite hulgas kogudusi, aga seda tehakse ka Põhja-Aafrikas, Lähis-Idas ja Somaalias; nagu ka projektis Aken 10/40, kuhu on samuti kaasatud Põhja-Aafrika ja Lähis-Ida, ehk siis sinna, kus on vähe evangeeliumit, ulatub ka meie visioon.

Nad on hiljaaegu suunanud oma töö ühe uue hõimu suunas Etioopia sisepiiri mail. Tegu on silde hõimuga ja selle kohta näeme nüüd väikese videoklipi.

VIDEO: Oleme nüüd kohale jõudnud. Siinses väikeses palvelas tehakse parasjagu ajalugu. Silde hõimu mehed, kes on pöördunud isalmist kristlusesse on kohe, kohe saamas ristitud. Saime veel enne seda

palvetada koos nendega ja lugeda Jumala sõna.

Sain kuulda nende lugusid, kuidas Jeesus on päästnud neid sügavast islami pimedusest. Osa neist on kuulunud üsna radikaalsetesse rühmitustesse, kes tsiteerivad Koraani.

Mu selja taga kostuvad aplausid annavad kinnitust ristimisest ja Jumala Kuningriik laieneb ka nendeni, kes pole Temast veel kuulnud. Osa neist on pidanud juba kannatama evangeeliumi pärast ja neid pannakse proovile. Kanname neid ikka palves ja täname Jumalat selle päeva eest!

IJ: Mis hõimuga on silde hõimu näol tegu?

HL: Lugesin nende kohta Joosua projekti materjalidest. Joosua projekt keskendub rahvastele, kelleni pole veel evangeeliumiga jõutud. Tegu on täiesti islamistliku hõimuga.

Nad samastavad end väga palju araablastega. Tegu on väga mõjuvõimsate moslemite ja ka kaupmeestega. Pole teada, et nende keskel oleks

olnud kogudusi, aga viimastel aegadel on avanenud imeline üks nende keskele.

Videos oli parasjagu käimas ristimisteenistus. Märtrite Häälena toetame igasugust eesliini tööd ja ühe sealse eesliini töötegija juurde ühes piirkonnas tulid need usklikeks saanud silde hõimu mehed.

Nad tulid sinna salaja ja me tasusime sealse mitmepäevase ürituse eest, kus neile õpetati hommikust õhtuni Jumala sõna. Palvetasime koos ja pidasime ka ristimisteenistuse.

Umbes 120 inimest on saanud kristlaseks. Neil oleks liiga ohtlik kanda endaga Piiblit kaasas, mistõttu nad loevad seda mobiilist. Ühtlasi ei kogune nad suuremates kui vaid 3-liikmelistes gruppides. Tegu on maakogudusega, kelle tööd tahame toetada. Seal tegutseb ka kool, mis läkitab töötegijaid just selliste hõimude sekka.

IJ: Millised õpilased seal sel aastal õpivad?

HL: Tänu koroonale, mis on raskesti tabanud ka Etioopiat,

on kooli tegevuses tekkinud hetkel paus ja mingeid kursusi ei ole peetud. Kuna ka majanduses on rasked ajad, ei saanud mitmed inimesed seda kooli enam toetada.

Selles mõttes on meeleolu olnud sünge. Hiljuti aga toimus seal esimene kursus, mida toetas ka Märtrite Hääl. See toimus oromo-keelsetele inimesele. Oromod on üsna suur etniline grupp, kuhu kuulub vähemalt 25 miljonit inimest. Nad on püüdnud saada iseseisvaks ja palju on olnud rahutusi.

Oromod on saanud maailmas tuntuks ka selle poolest, et Etiopia uus peaminister **Abiy Ahmed**, kes pälvis 2019. aastal Nobeli preemia, on samuti oromo. Ühtlasi oli huvitav teada saada, et Abiy Ahmed on täisevangeelse koguduse liige ja usub Jeesusesse Kristusesse.

Oromite seas on palju sunni-moslemeid ja islam on väga tugevalt juurdunud nende seas. See on seotud ka nende usuga loodusesse: palju müstikat, looduse ja vaimude kummardamist. Kuid see kursus, mida peeti, oli oromi keeles ja Modi, keda ennist

nägime, Aken 10/40 juht, on ka oromo ja tõlkis kõik oromi keelde.

Imeline oli näha sinna kokku tulnud noori. Ühtlasi toimus seal selline palvetamine, et katus tundus õhku tõusvat. Kohas, kus see toimus – soomlased toetasid seda omal ajal – oli midagi erilist.

Intervjueerides sealseid inimesi meie raadiosaadete tarvis, nägin midagi ebatüüpilist – nimelt seda, et mehed nutavad. Iga viimne kui mees nuttis. Eriti siis, kui ristitee reaalsus neile täiega kohale jõudis. Nad olid kaotanud töö, vara, pere, saanud peksta jne.

Siinkohal aga mõtlen heldinult ühe rõõmsameelse noormehe peale, kes oli laulja ja pärit täiesti islamistlikust oromo hõimust. Ta leidis Jeesuse, mis on lugu omaette, aga ta koges seetõttu hülgamist. Ema ei rääkinud temaga ega andnud enam süüa. Siis jäi ema raskesti haigeks ja poeg läks kõigest hoolimata tema juurde, öeldes: "Jeesus, ilmuta nüüd oma nime au!" Ja ema tõusis haigevoost.

Ka õde ei tahtnud teda näha, aga sattus siis mootor-rattaga õnnetusse ja murdis oma kaela, nii et ta ei saanud ennast enam liigutada. Kogu suguvõsa oli kohal ja see noormees ütles: "Jeesus, ilmuta nüüd oma au!" Ta läks ning palvetas kogu suguvõsa nähes oma õe eest.

Õde sai terveks ja selle kaudu hakkas evangeelium levima. Soome Märtrite Hääl toetab sealset evangelistide väljaõpet. Soomlasi käib seal õpetamas ja me toetame neid ka majanduslikult.

IJ: Millist tuge me veel neile osutame?

HL: On ülimalt oluline toetada regulaarselt neid eesliini evangeliste, sealhulgas nende koolitusi, mille kaudu nad saavad hea varustuse ja selle kaudu on sündinud ka palju uusi kogudusi.

Lisaks sellele aitame taga-kiusu alla sattunud kristlasi. Räägime sellest lähemalt tulevastes ajakirjades ja saadetes, samuti kampaaniatest, kuidas kaasa lüüa.

Üks inglise keele õpetaja,

kes alles hiljuti pöördus islamist, pidi põgenema ja me aitame tal tasuda üüri ning muid kulutusi. Tegu on laiaulatusliku tööga, kuna maa on ju suur.

Neil on seal töövahendiks üks maastur, kuid teel silde hõimu juurde ütles see maastur üles. Tänu Jumalale, et mitte kusagil keset tühermaad! Tagasiteel pealinna lakkas see uuesti töötamast.

Nii oleme otsustanud osta neile mõne uuema maasturi, aga sellise, millest oleks neile kasu, kui nad pikkade vahe- maade tagant kogu seda tööd teevad. On oluline aidata neid ka seetõttu, et neil oleks turvaline.

IJ: Huvitav on kõike seda kuulda. Enam uudiseid Aafrika, Lähis-Ida ja Aasia kohta leiata Märtrite Hääle ajakirjast, mida võib endale ka tasuta tellida kodulehelt www.marttyyrienaani.fi.

https://www.tv7.fi/arkki/marttyyrien-aani/etiopian-ihmeissa_p75270/